

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1140 ²	Τῆς ἁγ. Φωτεινῆς καὶ τοῦ ἁγ. Θεοκλήτου Παρασκευὴ 26 Φεβρουαρίου 2016 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

«Σῶσε μας, Κύριε, ἀπὸ τὴν “πρόοδο” τοῦ αἰῶνος τούτου»

Παίρνω, ἀγαπητοί μου, ἀφορμὴ ἀπὸ τὴ σημερινὴ ἑορτὴ γιὰ νὰ πῶ λίγα λόγια.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἁγίους. Καὶ οἱ ἅγιοι –ἐδῶ εἶνε ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ– δὲν εἶνε μόνο καλόγεροι, ποὺ ζοῦν σὲ σπηλιές καὶ κρατοῦν κομποσχοῖνι καὶ προσεύχονται ὅλη τὴ νύχτα σὰν ἄγγελοι – τοὺς τιμοῦμε πρεπόντως. Ἄγιοι δὲν εἶνε μόνο κληρικοί, παπᾶδες καὶ δεσποτάδες καὶ πατριάρχες. Ἄν ἀνοίξουμε τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, θὰ δοῦμε **ἁγίους ἀπ’ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα**. Ἔχω γράψει κ’ ἐγὼ ἓνα βιβλίον μὲ τίτλο «Ἀπ’ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα»· φαίνεται ἐκεῖ, ὅτι ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα τὰ ἀγιάζει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Οἱ ἅγιοι δὲν εἶνε μόνο ἄντρες· εἶνε καὶ γυναῖκες εἶνε καὶ παιδιά, εἶνε καὶ γέροντες ἀσπρομάλληδες, ὅπως εἶδαμε στὶς 23 τοῦ μηνός, στὴν ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου, ὁ ὁποῖος σὲ βαθύτατο γῆρας μαρτύρησε γιὰ τὸ Χριστό. Ἡ Ἐκκλησία μας, δηλαδή, ἔχει **ἰσοτιμία** καὶ δὲν κάνει διακρίσεις. Μπορεῖ ν’ ἀγιάσει καὶ ὁ ἄντρας καὶ ἡ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί καὶ ὁ γέρος, κάθε ἡλικία καὶ τάξις· καὶ ὁ ἄσπρος καὶ ὁ μαῦρος καὶ ὁ κόκκινος καὶ ὁ κίτρινος καὶ ὁ θνητὸς παντὸς γένους. Ἡ ἀγιότης εἶνε ἓνα λουλούδι ποὺ φυτρώνει σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς γῆς.

Σήμερα ἐορτάζει ἡ **ἁγία Φωτεινή**, ποὺ ἔζησε καὶ μαρτύρησε τὴν ἐποχὴ τοῦ Νέρωνος, τοῦ ἄσπονδου αὐτοῦ ἐχθροῦ τοῦ χριστιανισμοῦ.

Προηγούμενος τί ἦταν; **Μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναῖκα**. Ἦταν –ὅπως ἐκφράζομαι συνήθως–, ἓνα κοράκι μαῦρο ποὺ ἔτρωγε σάρκες, καὶ ἀπότομα ἔγινε περιστέρι. Ἦταν θαῦμα τοῦ Κυρίου. Εἶνε ποτὲ δυνατόν ἓνα κοράκι νὰ γίνῃ περιστέρι; Ἐὰν στὸ φυσικὸ κόσμον αὐτὸ δὲν συμβαίνει, στὸν ἠθικὸ καὶ θρησκευτικὸ ὅμως κόσμον συμβαίνει μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ. Θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἱστορία τῆς; Ἀνοίξτε τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον στὸ 4ο κεφάλαιο,

κ’ ἐκεῖ θὰ δῆτε τὴ φωτογραφία τῆς. Πῶς ὀνομάζεται ἐκεῖ; Λέγεται «*Σαμαρεῖτις*» (Ἰω. 4,9). Εἶνε ἡ Σαμαρείτιδα. Ὅπως εἶπαμε, ἦταν ἀμαρτωλή. Τόσο ἀμαρτωλή, ποὺ εἶχε διώξει πέντε ἄντρες τὸν ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου· κὶ ὁ ἕκτος, μὲ τὸν ὁποῖο ζοῦσε, δὲν ἦταν σύζυγός τῆς.

Παρ’ ὅλ’ αὐτὰ εἶχε καὶ κάτι μέσ’ στὴν καρδιά, μιὰ ντροπὴ. (Ἀμαρτάνεις τέλος πάντων, ἄνθρωπε, ἀλλὰ νὰ ἔχῃς λίγη ντροπὴ· ἐνῶ τώρα καὶ ἡ ντροπὴ χάθηκε). **Πῶς φαίνεται ὅτι εἶχε ντροπὴ;** Διότι –κ’ εἶνε καλὸ σημάδι– δὲν ἔβγαινε ἔξω, δὲν γύριζε δεξιὰ - ἀριστερά. Κι ὅταν ἀκόμα ἦταν ἀνάγκη νὰ πάῃ στὴν πηγὴ γιὰ νερό, δὲν πήγαινε πρῶτὴ ἢ ἀπόγευμα· (ὅσοι εἴμαστε ἀπὸ χωριὰ ξέρουμε ὅτι τότε πηγαίνουν γιὰ νερό· τὸ καταμεσήμερον, καὶ μάλιστα Ἰούλιο μῆνα ποὺ καίει ὁ ἥλιος τὶς πέτρες, δὲν πηγαίνουν). Περίμενε λοιπόν, κὶ ἀφοῦ ἔπαιρναν ὅλες οἱ γυναῖκες νερό, τότε πλέον πήγαινε αὐτὴ, τὸ μεσημέρι, ὀλομόναχη νὰ γεμίσει τὴ στάμνα τῆς.

Ἄλλὰ μιὰ μέρα ἐκεῖ στὴν πηγὴ, στὸ φρέαρ τῆς Συχάρ, συνάντησε ἓνα ξένο. Δὲν τὸν ἔξερε. Ὁ ξένος ὅμως τὴν ἔξερε, καὶ μάλιστα πολὺ καλά. Πῶς, ἀφοῦ τὴν ἔβλεπε πρῶτὴ φορά, γνώριζε τὴ ζωὴ τῆς; Περίεργος ξένος. Ποιὸς ἦταν; Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός! Καὶ βάδισε χιλιόμετρα χωρὶς τὰ δικά μας συγκοινωνιακὰ μέσα, μὲ τὰ πόδια, ἐπὶ ὥρες κάτω ἀπὸ τὸν καυστικὸ ἥλιο. Πῆγε γιὰ μιὰ ψυχὴ, γιὰ μιὰ ἀμαρτωλὸ ψυχὴ. **Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας!** Ποτέ δὲν ἀγαπήθηκε ἄνθρωπος ὅπως ἀγάπησε ὁ Χριστὸς τὸν ἀμαρτωλὸ ποὺ μετανοεῖ.

Τὸν εἶδε, λοιπόν, στὴν πηγὴ. Καὶ ὁ Χριστὸς μὲ εὐγένεια τῆς ζήτησε νερό. Καὶ ἀπὸ τὸ νερὸ ἀνοίξε μιὰ συζήτησι, ἓνας **διάλογος**. Ὅσοι ἔχετε πάει στὰ γυμνάσια καὶ λύκεια, διδαχθήκατε διαλόγους φιλοσόφων. Θαυμάζουν ὅλοι τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος. Ὁμολογῶ κ’ ἐγώ, ὅτι οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος ἔχουν ὕψος, βάθος πνεύματος καὶ ἔκφρασι σπουδαία. Ἄλ-

λά τί εἶνε οἱ διάλογοι αὐτοί, πού κάνει ὁ Σωκράτης μὲ τοὺς μαθητὰς του, μπροστὰ στὸ διάλογο τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴ Σαμαρείτιδα; Εἶπαν κάποιοι, ὅτι καὶ μόνο αὐτὸς ὁ διάλογος ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. Εἶπαν ἄλλοι ὅτι, κι ἂν στοὺς ἄλλους πλανήτες ὑπάρχουν λογικὰ ὄντα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχουν ἄλλη θρησκεία ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴν πού κήρυξε ὁ Χριστὸς ἐκεῖ παρὰ τὸ φρέαρ τῆς Συχάρ.

Νὰ ἐξηγήσουμε ὅλο τὸ διάλογο; Δὲν μποροῦμε. Ἔνα μόνο σὰς λέω. Ὅταν ἡ Σαμαρείτιδα ἀντιλήφθηκε ὅτι **ὁ ξένος αὐτὸς διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἰουδαίους**, τοῦ λέει: –Νομίζω ὅτι εἶσαι προφήτης· γι' αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ λύσης ἕνα μεγάλο ζήτημα, πού μᾶς ἔχει χωρίσει σὲ δυὸ θρησκευτικὲς μερίδες. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά εἶνε οἱ Ἰουδαῖοι, πού λένε ὅτι τὸ Θεὸ πρέπει νὰ τὸ λατρεύουμε μόνο στὸ ναὸ πού ἔχτισε ὁ Σολομῶν στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη εἴμαστε ἐμεῖς οἱ Σαμαρείτες, πού λέμε ὅτι τὸ Θεὸ πρέπει νὰ τὸ λατρεύουμε μόνο στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Γαριζὴν ὅπου εἶνε ὁ ναὸς ὁ δικὸς μας. Ποιὸ εἶνε τὸ σωστό; Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπήντησε μὲ λόγια πού δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίση. –Λάθος, λέει. Ὁ Θεὸς δὲν περιορίζεται σὲ ἕνα σημεῖο τῆς γῆς· εἶνε παρῶν σ' ὅλοκληρο τὸ σύμπαν. Ὅπου νὰ πᾶς, παντοῦ εἶνε. «*Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν*» (ἔ.ἀ. 4,24). (Αὐτὴ εἶνε ἡ πνευματικὴ θρησκεία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ). Ἡ Σαμαρείτιδα, ἔξυπνη - τετραπέρατη, ἀπήντησε: –Αὐτὰ πού λὲς εἶνε δύσκολα γιὰ μένα νὰ τὰ καταλάβω· ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήση ὅλα ἐκεῖνος πού περιμένουμε, ὁ Μεσσίας. Καὶ τότε ὁ Χριστὸς τῆς λέει: –Ἐγὼ εἶμαι πού σοῦ μιλῶ... Τόση ἦταν ἡ χαρὰ της ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη αὐτῆ, ὥστε ἄφησε τὴ στάμνα κ' ἔτρεξε στὸ χωριό. –Ἐλάτε, εἶπε στοὺς συγχωριανούς της, ἐλάτε νὰ δῆτε ἕναν πού μοῦ εἶπε ὅλα τὰ μυστικά μου· μήπως αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστὸς; Πῆγαν ὅλοι καὶ τὸν εἶδαν. Καὶ ὁ Χριστὸς ἄνοιξε τὸ στόμα του, τοὺς δίδαξε, καὶ μαγεύτηκαν. Καὶ στὴ γυναῖκα εἶπαν: –Τώρα πιστεύουμε ὄχι γιατί μᾶς τό 'πες ἐσύ, ἀλλὰ διότι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι μὲ τ' αὐτὰ καὶ τὰ μάτια μας βεβαιωθήκαμε, ὅτι **αὐτὸς εἶνε ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστὸς**.

Στὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἡ παράδοσις προσθέτει τὰ ἐξῆς. Ἡ Σαμαρείτιδα **πίστεψε**, βαπτίστηκε, καὶ **πῆρε τὸ ὄνομα Φωτεινὴ**. Μαζί της βαπτίστηκαν οἱ πέντε ἀδελφές της καὶ οἱ δύο υἱοὶ της. **Ἐγίνε ἀπόστολος**. Καὶ πῆγε παντοῦ. Ποῦ κατέληξε; Σὲ μιὰ πόλι πού μᾶς συγκινεῖ. Εἶνε

ἡ **Σμύρνη**. Ὡ Σμύρνη ἀλησμόνητος! Ἐκεῖ ἐκήρυξε φλογερά, καὶ πίστεψαν πολλοί. Γι' αὐτὸ ἔπειτα οἱ κάτοικοι τῆς Σμύρνης, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν ἀγία Φωτεινὴ, ἔκτισαν –μέσα σὲ 40 μέρες!– τὸν περίλαμπρο ναὸ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς.

Πολλοὺς εἴλκυσε στὰ δίχτυα τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀγία Φωτεινὴ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων πού συνέλαβε ἦταν καὶ **ἕνας μάγος** τρομερός. Ὅλοι τὸν φοβοῦνταν. Αὐτὸς μὲ ἐγωισμό τὴν πλησίωσε καὶ τῆς λέει: –Ἐγὼ ἔχω δύναμι πῖο μεγάλη ἀπὸ αὐτὸν πού πιστεύεις. –Τί θέλεις; –Θὰ σοῦ δώσω, λέει, ἕνα φάρμακο, νὰ δῶ ἂν μπορῆς νὰ τὸ πιῆς. Ἡ ἀγία Φωτεινὴ θυμήθηκε τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ «*Κἂν θανάσιμόν τι πῖωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει*» (Μάρκ. 16,18). Κάνει τὸ σταυρὸ της καὶ τὸ πίνει. Ὁ μάγος περίμενε νὰ πεθάνη· τίποτα. –Ἦταν ἀδύνατο τὸ φάρμακο, λέει· θὰ σοῦ δώσω πῖο ἰσχυρό. Δίνει δευτέρου· τίποτα. Δίνει τρίτου· τίποτα. Τότε ὁ μάγος ὠμολόγησε: –Μὲ νίκησες· αὐτὸς πού πιστεύεις εἶνε πῖο ἰσχυρὸς ἀπ' ὅλους τοὺς μάγους καὶ τοὺς δαίμονες... Ἔτσι πίστεψε στὸ Χριστό, βαπτίστηκε καὶ πῆρε τὸ ὠραῖο ὄνομα **Θεόκλητος**.

Μὴ φοβᾶστε, λοιπόν. Σὰν τὴν ἀγία Φωτεινὴ κάντε τὸ σταυρὸ σας, πού εἶνε τὸ ἰσχυρὸ ὄπλο, καὶ ἡ μαγεία δὲν θὰ σὰς κάνη τίποτα. Ἰσχυρότερος ἀπ' ὅλους εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ὁποῖου ἐκδιώκονται τὰ δαιμόνια.

* * *

Προβάλλει, ἀγαπητοί μου, ὡς παράδειγμα ἡ ἀγία Φωτεινὴ. Σήμερα βέβαια ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες πού δὲν θέλουν νὰ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν Ἐκκλησία. Αὐτὲς ὅποιον πιστεύει τὸν θεωροῦν καθυστερημένο. Λέγονται **φεμινίστριες** καὶ αὐτοτιτιλοφοροῦνται προοδευτικὲς!

Ἄλλὰ τί εἶνε πρόοδος; Δὲν εἶνε πρόοδος τὸ νὰ κόβης μαλλιά, νὰ ντύνεσαι ἀντρικά, νὰ ξενυχτᾶς σὲ ντισκοτέκς, νὰ χαρτοπαίξεις σὲ καζίνα ἢ νὰ κάνης τὸ σπῖτι σου χαρτοπαικτικὴ λέσχη, νὰ χορεύης ἔξαλλους χορούς. Δὲν εἶνε πρόοδος οἱ ἐκτρώσεις, τὰ διαζύγια, ὁ καρνάβαλος. Αὐτὰ εἶνε ἐκφυλισμός. Γι' αὐτὸ ἔχει δίκιο ἕνας ἅγιος ἀσκητῆς σ' ἕνα μοναστηράκι τῆς Σερβίας, πού τὸν τιμᾷ ὅλη ἡ Ὁρθοδοξία, ὁ **Ἰουστίνος Πόποβιτς**. Αὐτὸς λέει, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τοῦ αἰῶνος μας πρέπει, κοντὰ στὶς ἄλλες δεήσεις, νὰ κάνουν καὶ τὴν ἐξῆς: «Σῶσε μας, Κύριε, ἀπὸ τὴν “πρόοδο” τοῦ αἰῶνος τούτου»!

Εἶθε ὁ Θεός, διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Θεοκλήτου καὶ τῆς ἀγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος, νὰ μᾶς ἐλεήση καὶ νὰ μᾶς σώση.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**